

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XV. Verißimum est Concilia non posse celebrari absque sententia Summi Pontificis. Sed regula illa extendi non potest ad Concilia nationalia. Hincmari præclaræ regulæ afferuntur. An generalia regni ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

sed ostendendum erat necessariam esse eorum presentiam in Conciliis. Primus omnium Nicolaus in medium protulit propositionem unde petita est hæc consequentia. Nam in Sermone habito Romæ in vigilia Natalis Domini, qui relatus est in Concilio Romano quod anno octingentesimo sexagesimo quinto celebratum est, post iudicatam causam Rothadi Episcopi Sueffionensis, qui depositus fuerat in synodo generali Sylvanectensi, affirmavit neminem posse synodum generalem convocare absque iussione sedis apostolicæ: *Cujus rei gratia facto Concilio generali, quod sine apostolicæ sedis præcepto nulli fas est vocandi, &c.* Axioma illud, quod extenditur ad omnia Concilia quæ neque episcopalia sunt neque provincialia, sumptum est ex decretis supposititiis Papæ Iulij, quæ extant in collectione Isidori Mercatoris; cujus auctoritatem imminui ferre non poterat Nicolaus, ut ostendi in cap. v. §. vi. & cap. vi. §. i. libri tertij.

XIII. Certum quidem est duo loca malè intellecta occasionem præbuisse huic propositioni. Primus est, Concilium Romanum tertium sub Symmacho, in cujus Actis legitur quod cum Theodoricus Rex Italiae synodum generalem Italiae convocasset ad iudicandam accusationem institutam adversus Symmachum, Episcopi provinciarum Liguria, Æmilia, & Venetiarum, Romam ad Concilium proficiscentes, ac per Ravennam iter agentes, ubi Rex morabatur, ei suggererunt Symmachum Papam, tametsi reus esset, debuisse convocare Concilium, ipsum qui dicebatur imperitus debuisse synodum convocare. Certè exprobratio illa locum habebat quoad Italiam, neque recipienda esset in aliis regnis: quia Concilium patriarchale convocandum est à Patriarcha, & à nullo alio convocari potest secundum Canones. Ideoque ad Papam Symmachum, non autem ad Regem, spectabat evocatio Episcoporum Italiae qui per illas tempestates patriarchalem synodum Romanam constituebant.

XIV. Secundus locus eruitur ex epistola Pelagij secundi adversus Ioannem Patriarcham Constantinopolitanum, qui se dicebat Episcopum universalem, eoque titulo, quem indebitè usurpabat, Concilium generale in scio Pelagio convocare præsumperat, ad quod non solum Episcopos Orientis invitaverat, sed etiam occidentales, evocato nimirum Episcopo Thessalonicensi atque Episcopis Græcis qui ad patriarchatum Romanum spectabant. *Relatum est ad apostolicam sedem*, inquit Pelagius secundus in epistola octava, quæ est ad Episcopos qui

Tom. II.

ad Synodum Constantinopolim conveniunt, *Ioannem Constantinopolitanum Episcopum universalem se scribere, nosque ex hac sua præsumptione ad synodum convocare generalem, cum generalium synodorum convocandi auctoritas apostolicæ sedis beati Petri sit tradita.* Nullus Pontificum Romanorum ante Pelagium sibi arrogaverat auctoritatem convocandi Concilia. Vtunque tamen se res habeat, constat Pelagium eo loco contendere ad solam sedem apostolicam pertinere jus convocandi Concilium omnium patriarchatum, exclusis prorsus ab eo iure Episcopo CP. & reliquis Patriarchis. Et haud dubiè Ioannes Constantinopolitanus egrediebatur limites suæ auctoritatis; quod evocare præsumeret episcopos qui erant extra suam Diocesim, contra canonem secundum Concilij Oecumenici secundi. Sed hoc præcipuum ac magnificum pro Pelagio erat, quod in epistola genuina Papæ Iulij ad synodum Antiochenam scriptum sit, non quidem competere Romano Pontifici jus convocandi Concilia generalia, cum ea auctoritas pertineret ad Imperatores sed canones Ecclesiæ generales condi non posse absque eius sententia, *αὐτοῦ δὲ αὐτῶν ἡρώδης κεραι(εῖν) τῶν ἐκκλησιαστικῶν.* Hæc sunt verba Græcæ, quæ sic versa sunt in historia Tripartita: *Non debere absque sententia Romani Pontificis Concilia celebrari.* Vnde Papa Pelagius hæc verba hausit: *Multis denuo apostolicis & canonicis atque ecclesiasticis instrumur regulis non debere absque sententia Romani Pontificis Concilia celebrari.*

XV. Sed quemadmodum verissimum est non posse Concilia celebrari absque sententia Episcopi Romani, ita absurdum est regulam illam porrigere ad Concilia Diocesana sive regionalia contra mentem antiquitatis, quod tamen contendit Nicolaus Papa. Equidem collectio Canonum quæ ab Adriano primo data est Angilramno Episcopo Metensi docet Concilia provincialia pro depositione Episcoporum convocari debere à Summo Pontifice. Vnde Ivo & Gratianus occasionem arripuerunt tribuendi soli Summo Pontifici auctoritatem convocandi synodos. At Hincmarus, qui & decreta supposititia Iulij & capitula Angilramno data viderat, tria quædam affirmat. Primum, canones Conciliorum servandos præ istis epistolis. Secundum, Metropolitanos, quum Concilia provincialia aut nationalia celebrant, ita agere vi auctoritatis sancti Petri, quæ omnibus Apostolis communicata est & Episcopis eorum successoribus. Tertium, verba illarum epistolarum (de quorum fide jam tum dubitabatur, tametsi satis non con-

M m ij

Vide supri lib. 5. cap. 15. §. 1. & Addit. ad cap. 14. §. 8.

Pelagius II in ead. epist.

Vide lib. 5. c. 9. §. 4. 5.

Hincm. c. 10. & seq. Opusculi aduersus Hincmarum Laudan.

Vide lib. 2. c. 17. 5. 4. & lib. 6. c. 21. 5. 7.

staret eas esse supposititias) intelligi debere de conventu generali Ecclesie in causa fidei: *Constat ergo de generali fidei causa hoc dixisse apostolicam sedem.* Alibi verò ostendit Regibus Francorum competere jus convocandi generalia regni Concilia, quasi voluerit opponere doctrinam Galliarum novæ Nicolai ambitioni. Probabile est Legatos Hadriani secundi in Octava Synodo conatos esse infringere jura Regum nostrorum circa convocationem Conciliorum, quemadmodum diversa alia eorundem jura pulsare tentaverant juxta propositiones Nicolai primi, ut observavi supra. Verum nihil aliud obtinere potuerunt quam ut canone septimo decerneretur adversus praxim Galliarum, quæ volebat ut generalia regni Concilia haberentur *in palatio*, eam propositionem falsam esse, *Non posse synodum absque principali presentia celebrari.* Quin etiam pronuntiatum est non decere prorsus Principes interesse synodis, nisi sint Oecumenicæ.

CAPVT XXIX.

Synopsis.

I. Pontifices Romani Legatos perpetuos in Gallia instituere tentarunt, firmandæ auctoritati suæ. Nihil in antiquitate illa tentatum adversus jura Principum aut Conciliorum.

II. Vicarij sedis apostolicæ, Primates & Præmicerij dicti ab Hincmaro.

III. Drogonis Episcopi Metensis vicariatus effectum caruit, repugnantibus Episcopis Gallicanis. Præfuit synodo ad Theodonis-villam. Datum id nobilitati ejus, non autem legationi.

IV. Cur Episcopi Gallicani huic nova Drogonis dignitati intercesserint. Nimirum ob conditiones in rescripto de legatione ejus adjectas, prorsus adversus Libertati Ecclesie Gallicanæ.

V. Ansegisi Archiepiscopi Senonensis legationem admittere nolunt Episcopi Gallicani; quamvis acriter id urgeret Carolus Calvus. Hincmarus Remensis nobilem epistolam scripsit adversus ambitum Ansegisi. Rostagni item Arelatensis Archiepiscopi legatio irrita fuit.

VI. Cum Pontifices Romani viderent Episcopos Gallicanos ferre non posse ut jus perpetuæ præsentie Gallicanis Episcopis concederetur, externos miserunt. Frodoardus explicatus.

I. **S**ED ut ad legationes redeamus, cum Summi Pontifices intelligerent in tam hoc pacto esse optimam rationem conservandæ suæ auctoritatis in Gallia, Legatos in ea perpetuos instituere tentarunt, optimumque propterea factum visum est legationem iis viris tribuere quorum esset amplissima dignitas, quique præcipua apud Reges auctoritate & gratia flourerent. Iam an-

Vide suprad lib. 1. cap. 19. 5. 2.

tea in capite vigesimo hujus libri examinatius est vicariatus Episcoporum Arelatensium, ostensumque nullius illum roboris fuisse sub Imperatoribus Romanis, neque etiam sub prima Regum nostrorum dynastia. Sub secunda dein Bonifacius Archiepiscopus Moguntinus à sede apostolica missus est ad erudiendos in fide populos Germaniæ, idolis addictos, & ut Episcopos in Gallia restitui procuraret: qui vicariatuum suum exercuit cum consensu Regum nostrorum & Episcoporum quorum intererat, nulla injuria facta juri Principum aut Conciliorum. Sic enim ad Zachariam Pontificem Romanum scribit idem Bonifacius: *Notum sit paternitati vestre quia postquam indignis mihi mandastis in provincia Francorum, sicut & ipsi rogaverunt Sacerdotes, Concilio synodali & conventui præesse.*

II. Interfecto autem in Frisia Bonifacio ab infidelibus anno septingentesimo quinquagesimo quarto, Galliarum per nonaginta annos nullum habuere Primatem. Interim jura Metropolitanorum conservata fuere. Ecclesiasticæ verò causæ definiebantur secundum canones & decreta sedis apostolicæ Pontificum & Principum suorum dispositionem, ut verbis Hincmari utar, qui apostolicæ sedis Vicarium Primatem & Primicerium vocat. *Hactenus, inquit, provinciæ cisalpinæ temporibus Pippini Regis, & Caroli ac Ludovici Imperatorum, sine hoc Primicerio vel Primatè à sede apostolica delegato annis circiter x x i i i. (legendum x c i i i.) manserunt; & Metropolitanis singulis suo jure servato apostolicæ sedis favore & Principum suorum dispositione, secundum sacros canones & decreta ejusdem sedis Pontificum, quæque fuerunt agenda venerabiles Episcopi per auctoritatem canonum sacrorum & decreta sedis Romane Pontificum peregerunt.*

III. Drogo Caroli Magni filius ex concubina & Metensis Episcopus hanc Vicarij dignitatem renovare studens in Gallia, eam à Papa Sergio obtinuit anno octingentesimo quadragesimo quarto. Verum obtineri non potuit ab Episcopis Gallicanis ut liberam ei Vicarij apostolicæ auctoritatem permitterent. Et de consensu quidem Regum nepotum suorum primum locum obtinuit in synodo ad Theodonis-villam. Verum cum negotium illud propositum fuisset in Concilio Vernensi, pro solo jure præsidendi, de prelatione reverendissimi Drogonis, pronuntiatum est in canone x i. de hoc acturos Episcopos in proximo conventu Episcoporum Galliarum & Germaniarum, in quo inquiri posset an ei prærogativæ consensum suum adhibere velint Metropolitanis reliquisque antistites.

Ref. gl. P. Con. 154.

Hincm. c. 10. & seq. Opusculi aduersus Hincmarum Laudan.

Vide lib. 2. c. 17. 5. 4. & lib. 6. c. 21. 5. 7.

Vide lib. 1. c. 19. 5. 2.